Alexandru Brăduţ Ulmanu
Declaraţi război lui Gheorghiţă Popândău

Preşedintele Statelor Unite privea ecranul şi-şi trecea mâna prin păr. Nu-i venea să creadă, dar îndemnul preşedintelui Franţei, de fapt exclamaţia preşedintelui Franţei părea răspunsul cel mai bun pentru situaţia existentă.
Ceilalţi şefi de state participanţi la teleconferinţă avură aceeaşi revelaţie.
— Bun, spuse preşedintele Statelor Unite, pe care unii îl mai considerau încă cel mai puternic om de pe planeta, vom pune experţii să întocmească o declaraţie comună. Ne reîntâlnim să stabilim ultimele detalii peste… îşi privi ceasul… trei ore şi patruzeci de minute? Ceilalţi fura de acord.

Gheorghiţă Popândău nu avea o statură impozantă. Nicio privire pătrunzătoare. Nici vocea puternica şi dicţia perfecta a unui conducător înnăscut. De fapt, Gheorghiţă Popândău privea lumea dintr-un scaun cu rotile. Şi totuşi, tot mai mulţi spuneau ca Gheorghiţă Popândău era cel mai puternic om de pe planetă.
Când primi declaraţia prin care şefii celor mai importante state din lume îi declarau război, Gheorghiţă Popândău nu stătu prea mult pe gânduri. Trimise imediat un mesaj e-mail prin care cerea cetăţenilor statului sau mobilizare generală: „Dragi concetăţeni, în urmă cu circa douăzeci de minute am primit din partea „marilor puteri” un ultimatum. Ni se cere să renunţăm la toate activităţile noastre, la toate libertăţile noastre. Ni se cere să desfiinţăm Statul lui Popândău. În caz contrar, „marile puteri” ne declara război. Ceea ce înseamnă, dragi concetăţeni, ca, dacă nu „capitulam” până astăzi, la orele 14.00, în toate ţările în care trăiesc cetăţeni ai mândrului nostru stat se va institui legea marţială. Proprietăţile noastre vor fi confiscate. Liderii noştri şi simplii cetăţeni ai Statului lui Popândău vor fi deposedaţi de drepturi, încarceraţi şi siliţi să abdice de la principiile care îi călăuzesc. Statul lui Popândău va fi desfiinţat. Ei bine, dragi concetăţeni, dragi fondatori ai Statului lui Popândău, la toate acestea, eu răspund: S-O CREADĂ EI! Suntem prea puternici, prea uniţi, prea ataşaţi de valorile Statului lui Popândău ca să fim striviţi în felul acesta! Dacă vor război, le vom da RĂZBOI! Dar noi vom dicta condiţiile! Vreau să vă asigur, dragi concetăţeni, ca nu mi-e frică de ameninţări deşarte, că sunt hotărât să

lupt până la capăt pentru Statul nostru. Iar acum, Statul lui Popândău are nevoie de voi! Fireşte, în spiritul democratic care guvernează Statul nostru, vom supune la vot aceasta chestiune de importanta maxima. Vă rog ca în cel mai scurt timp să-mi trimiteţi un mesaj cu votul vostru. Un simplu DA pentru Război sau NU pentru Capitulare. După numărarea şi anunţarea voturilor, vom stabili împreună ce strategie vom adopta.

TRĂIASCĂ STATUL LUI POPÂNDĂU!

TRĂIASCĂ CEI MAI LIBERI CETĂŢENI DIN LUME!

Preşedinte

Gheorghiţă Popândău".

Era modul în care îşi încheia Gheorghiţă Popândău cam toate mesajele pe care le adresa poporului său.

În aşteptarea rezultatului votului, care oricum nu avea să întârzie prea mult, Gheorghiţă Popândău, preşedintele Statului lui Popândău, îşi muta căruciorul de lângă calculator şi striga la femeia cea mai importantă din viaţa sa:

— Tanti Vetuta, e gata masa?

Tanti Vetuta era de fapt cam unica femeie în carne şi oase din viaţa lui Gheorghiţă Popândău. O femeie mica de înălţime şi incredibil de grasa. Îngrijitoare la şcoală nr. 57, de vizavi de blocul lui Gheorghiţă Popândău, Tanti Vetuta avea grija sa vina în apartamentul de două camere al invalidului de trei ori pe zi. Îi gătea, îi spala şi deretica prin casa când era nevoie.

Da, masa era gata. Gheorghiţă Popândău îşi conduse căruciorul în bucătăria mica şi se apuca să înfulece cu pofta din ciorba de perişoare. Gătea bine Tanti Vetuta.

Cine vrea să ştie cine este Gheorghiţă Popândău şi cum a fondat el Statul lui Popândău n-are decât să intre în pagina oficiala a Statului, pe internet. De acolo poţi să ajungi în pagina de prezentare a şefului statului.

Gheorghiţă Popândău şi-a pierdut părinţii şi picioarele într-un accident de tramvai. S-a întâmplat ca tramvaiul 14 a deraiat, într-o după-amiază şi a dat buzna în cetăţenii care aşteptau, liniştiţi, pe refugiul din Piaţa Iancului.

Când a rămas orfan, Gheorghiţă Popândău avea 29 de ani, o statură înaltă şi uscăţivă, care culmina cu un cap pleşuv şi nu terminase încă facultatea de automatica. A moştenit o casă pe strada Matei Voievod, o

Dacie verde, cu instalaţia electrica defecta şi o miopie care se transmitea din tată în fiu în familia Popândău. Şi-a întrerupt studiile (oricum făcuse anul trei de vreo patru ori), a câştigat câteva sute de dolari pe maşină, câteva zeci de mii pe casa şi şi-a cumpărat o pereche de ochelari noi, un scaun electric cu rotile, un apartament în Drumul Taberei, pe Aleea Parva şi un computer ultraperformant. Mai târziu, ca orice conducător de stat care se respecta, avea să-şi ia şi un câine.

Statul lui Popândău s-a născut când Gheorghiţă Popândău a citit ca un tip înfiinţase o tară pe internet. A făcut şi el la fel. A pus la punct un site pe internet, a întocmit o constituţie, a ales un steag (culori: alb şi negru), a desenat o stema: un popândău calare pe globul terestru, ţinând în gheruţele din fata o tastatura de computer. Şi a compus un imn:

Suntem mândri cetăţeni
În Statul lui Popândău.
Mereu împreună.
La bine şi la rău.
Nu ne temem de duşmani.
De persecuţii sau bulău.
Stam cu fruntea sus
În Statul lui Popândău.
Orice om de pe planetă.
Dacă nu e pămpălău.
Are aici căminul sau:
În Statul lui Popândău.
În Statuuul lui Pooopiiindaaau!

Iar Statul lui Popândău nu avea să rămână o simplă tara virtuală.

Primii săi cetăţeni au fost câţiva participanţi la listele de discuţii pe internet la care era abonat Gheorghiţă Popândău. La început au fost doar amuzaţi de idee, dar, cu timpul, au început să realizeze avantajele apartenentei la Statul lui Popândău şi au luat mult mai în serios toată tărăşenia.

Cei pasionaţi de politica sau de drept au perfecţionat constituţia statului. S-au înfiinţat campionate de jocuri pe computer, de la şah, până la Command & Conquer. Statul lui Popândău număra din ce în ce mai mulţi cetăţeni. Cum, la început, ei comunicau numai prin intermediul calculatorului, firmele cu activitate pe internet au sesizat o

potenţială afacere şi au început să sponsorizeze Statul lui Popândău.
Numai compania America On Line îi plătea mii de dolari pe luna lui Gheorghiţă Popândău, pentru menţinerea site-ului. Companiile implicate în comerţul electronic plăteau, la rândul lor, pentru spaţii de reclama şi magazine virtuale în oraşele Statului lui Popândău.
Cetăţenii Statului beneficiau de produse şi servicii de cea mai bună calitate, la preţurile cele mai bune. Statul lui Popândău avea propriile sale ziare, radiouri şi televiziuni pe internet. La cinci ani de la înfiinţare, Statul lui Popândău număra peste şaptezeci de milioane de cetăţeni. În calitate de şef al statului, Gheorghiţă Popândău prezida un Consiliu Politic şi un Consiliu Economic, alese prin vot şi alcătuite din specialişti de prima mina, care primeau salarii din fondurile Statului. Aceste Consilii luau deciziile economice şi politice de rutina, dar hotărârile importante erau adoptate numai prin vot universal.
Prin activitatea susţinută depusa de grupuri puternice de lobby, Statul lui Popândău a devenit membru ONU. Acesta a fost momentul în care minţile luminate din stat au realizat ca avantajele de a fi cetăţean al Statului lui Popândău puteau fi infinit mai mari decât până atunci.
Prima mişcare a fost înfiinţarea Ligii de Fotbal Real a Statului lui Popândău. Marile cluburi europene, care doreau de multă vreme să înfiinţeze un campionat în afara jurisdicţiei UEFA, pentru a obţine mai mulţi bani din publicitate, comerţ şi transmisiuni sportive au înfiinţat Federaţia de Fotbal Real din Statul lui Popândău. Cluburi ca Real Madrid, AC Milan sau Manchester United reuşiseră în sfârşit să găsească portiţă de a scăpa de tutela UEFA şi de a înfiinţa o competiţie a bogaţilor.
După aceea, lucrurile s-au desfăşurat într-o progresie ameţitoare. Oamenii au început să renunţe la vechile cetăţenii. Faptul că erau cetăţeni ai Statului lui Popândău le permitea să aibă statut de rezidenţi străini în ţara în care trăiau, astfel ca plăteau mai puţine impozite. Curând, companii comerciale din toată lumea şi-au stabilit sediul în Statul lui Popândău, iar bugetele ţarilor de origine au început să primească din ce în ce mai puţini bani la buget.

Confruntate cu aceasta problema fără precedent, statele tradiţionale au început să adopte măsuri împotriva Statului lui Popândău. Însă, aflat în pragul celei de-a zecea aniversari, Statul lui Popândău număra de-acum peste trei sute de milioane de cetăţeni (dintre care peste peste două cincimi cu unica cetăţenie), iar interesele

economice şi politice erau mult prea puternice. Aşa se face că legile prin care se dorea obligarea cetăţenilor şi firmelor înregistrate în Statul lui Popândău la plata impozitelor şi a altor taxe către ţările de rezidenta au avut prea puţin efect.
Nici măcar excluderea Statului lui Popândău din ONU nu a dat rezultate. Iar încercarea de anihilare a incomodului stat prin arestarea liderului sau a eşuat şi ea lamentabil. E drept, Gheorghiţă Popândău a fost arestat pentru scurt timp, dar un marş al minerilor din Valea Jiului către Bucureşti, la care s-au raliat sindicatele şi populaţia capitalei, a determinat guvernul să-l elibereze după câteva ore. Nu-i vorba, ca, de fapt, membrii guvernului şi ai conducerii majorităţii partidelor politice erau cetăţeni ai Statului lui Popândău sau se aflau pe statul de plata al marilor afacerişti.

Prin urmare nu e de mirare ca, la teleconferinţă de urgenta a şefilor „marilor puteri”, preşedintele francez a început printr-o peroraţie nestăpânită despre invazia culturii şi politicii de internet-masa a Statului lui Popândău.
— Lasă prostiile, Pierre, îl întrerupse preşedintele Statelor Unite. Întrebarea e: ce facem?
— Să încercăm să facem un târg cu ei, propuse, timid, preşedintele italian.
— Nici nu poate fi vorba, vorbi premierul Marii Britanii, care avusese, în prealabil, o discuţie personala cu preşedintele american.
— Nu putem negocia cu aceşti terorişti universali, întări acesta.
Următoarea intervenţie veni din partea preşedintelui Rusiei, care tocmai ieşise din spital şi părea în forma:
— Eu zic ca singura soluţie este instaurarea unei dictaturi a statului tradiţional şi confiscarea tuturor bunurilor aşa-zişilor cetăţeni ai Statului lui Popândău.
— Ar fi o idee, medita preşedintele Statelor Unite.
Preşedintele chinez dădu şi el aprobator din cap, dar nu apuca să deschidă gura din pricina exclamaţiei guturale scoase de primul ministru nipon:
— Ohhhaiii! Ar apărea pericolul unui lanţ de războaie civile pe tot globul!
— Atunci să nu mai stam la taclale şi să declaram direct război Statului lui Popândău, spuse preşedintele Franţei.
Englezul îl contrazise:

— Pai nu ziceam ca nu putem să tratam cu acest aşa-zis stat, pentru că ar însemna să îl recunoaştem?
— Bun, striga preşedintele francez, atunci declaraţi război lui Gheorghiţă Popândău!

Aşa cum se aşteptase Gheorghiţă Popândău, răspunsul la referendum-ul sau fulger fu afirmativ în proporţie de peste 95 la suta.
„Va fi război”, îşi şopti în barba, satisfăcut, Gheorghiţă Popândău, după care trecu la organizarea Comitetului de Război. Stabili, împreună cu sfătuitorii săi, strategia de război, care includea sabotaje electronice (Statul lui Popândău controla majoritatea reţelelor de comunicaţii) şi reale, acţiuni ale Armatei Statului lui Popândău (cea mai numeroasa şi mai bine dotată armata din lume), acţiuni de spionaj şi contraspionaj şi multe altele. Compuse chiar şi un proiect de armistiţiu, pentru momentul în care statele tradiţionale aveau să capituleze (strategii Statului lui Popândău apreciau ca acest lucru avea să se întâmple în cel mult o săptămână).
Apoi, obosit, dar mulţumit, se duse la culcare. Tanti Vetuta îi încălzise perna electrică, iar Gheorghiţă Popândău adormi, fredonând:
„În statuuul lui Pooopiiindaaau…”